

جام «دیویس» مسوولان را راضی کرد، هواداران را نه

مسابقات تنیس جام دیویس در گروه سوم آسیا - اقیانوسیه که در تهران برگزار شد، فرصتی بود برای تداوم حرکت آسانسوری تیم ملی ایران. حرکتی که سال‌هاست برای همگان عادی شده و هربار طرفداران این رشته شاهد رفت و آمدهای تیم ملی بین گروه‌های دوم و سوم قاره هستند.

آسانسور تنیس ایران این بار کار نکرد!

جام #171 «دیویس» مسوولان را راضی کرد، هواداران را نه

جام جم آنلاین: مسابقات تنیس جام دیویس در گروه سوم آسیا - اقیانوسیه که در تهران برگزار شد، فرصتی بود برای تداوم حرکت آسانسوری تیم ملی ایران. حرکتی که سال‌هاست برای همگان عادی شده و هربار طرفداران این رشته شاهد رفت و آمدهای تیم ملی بین گروه‌های دوم و سوم قاره هستند.

این بار البته آسانسور تیم ملی حرکت نکرد و با وجود میزبانی این مسابقات در تهران این تیم‌های سوریه و کویت بودند که با کسب عناوین اول و دوم به گروه دوم راه یافتند. ایران هم که در بازی رده‌بندی به مالزی باخت در گروه سوم باقی ماند و تیم‌های بنگلادش و قرقیزستان نیز به دسته چهارم سقوط کردند. بلافاصله بعد از پایان مسابقات رئیس فدراسیون تنیس ایران در مصاحبه‌ای عنوان کرد که قصد نداشته با ادامه حرکت آسانسوری به این ورزش خیانت کند! این ادعای (توجیه) شایسته، رئیس فدراسیون در حالی مطرح شده است که فرشاد صفتی، سرپرست تیم ملی قبل از شروع رقابت‌های تهران با اشاره به برنامه‌ریزی خوبی که برای ملی‌پوشان صورت گرفته عنوان کرد تیم ملی با قهرمانی در این مسابقات می‌تواند به گروه دوم آسیا - اقیانوسیه بازگردد. وی از مسابقات فیوچرز ترکیه هم به عنوان تدارکی خوب برای ملی‌پوشان جوان کشورمان یاد کرد که تجربیات خوبی برای آنها به دنبال داشته است. اما این تجربیات ظاهراً برای تنیسورهای جوان تیم ملی کفایت نکرد تا این بار خبری از حرکت آسانسوری تیم ملی نباشد. البته مسوولان فدراسیون و کادر فنی تیم ملی از آنچه در جام دیویس رخ داده ابراز رضایت می‌کنند ولی باید دید این لبخند رضایت روی لبان علاقه‌مندان به این رشته هم دیده می‌شود؟

برنامه 5 ساله

رئیس فدراسیون تنیس مدعی است برای بازیکنانی که اکنون در تیم ملی حضور دارند یک برنامه 5 و حتی 6 ساله در نظر گرفته شده تا این تیم در آینده حرف‌های زیادی برای گفتن داشته باشد. شایسته به همین خاطر جسارت نفرات جوان را در مواجهه با بازیکنان با تجربه‌ای که در دیویس کاپ تهران حضور یافته بودند به رخ می‌کشد و می‌گوید: ما به هدفمان در این مسابقات رسیدیم. دنبال این نبودیم که به گروه دوم صعود کنیم بلکه می‌خواستیم بازیکنان جوان تجربه کسب کنند و به خودباوری برسند. کویتهای بازیکنی داشتند که سال‌ها در اروپا زیر نظر بهترین مربیان تمرین کرده بود و در کارنامه‌اش بازی با بزرگان این رشته هم دیده می‌شد ولی بازیکن جوان ما مقابل همین بازیکن کویتهی آنقدر با جسارت بازی کرد که تحسین همگان را به دنبال داشت. این همان چیزی بود که ما از قبل دنبالش بودیم!

وی البته هدف دراز مدت فدراسیون را هم مورد خطاب قرار می‌دهد و عنوان می‌کند: ما هدف 5، 6 ساله‌ای را دنبال می‌کنیم و در ابتدای راه قرار داریم. بحث‌های مختلفی درخصوص جوانگرایی در تیم ملی انجام داده بودیم و به نتایج خوبی هم رسیدیم. خوشبختانه پشتوانه‌های خوبی داریم که می‌تواند پشت سر بازیکنان ملی پوش ما بخوبی حرکت کند. در مسابقات جام دیویس بازیکنان نشان دادند که با کمی تلاش بیشتر براحتی می‌توانند تیمی مثل سوریه را کنار بزنند.

پاسخ‌های سرمربی

سرمربی تیم ملی تنیس هم درخصوص انتقاداتی که نسبت به نتایج این تیم در مسابقات اخیر تهران مطرح شده به دفاع از عملکرد شاگردانش می‌پردازد. مصطفی صالح در پاسخ به پرسش #171 «جام‌جم» درخصوص دلایل ناکامی تنیس می‌گوید: تیم ملی را بطور کلی در قیاس با گذشته جوان‌تر کرده‌ایم. الان میانگین سنی تیم ملی 20 سال است و این در حالی است که تنیس نیاز به تجربه دارد تا بتوان موفق عمل کرد. به نظرم این بازیکنان در جام دیویس نمره قبولی گرفته‌اند ولی اگر بخواهیم بگوییم که خیالمان راحت شده، این‌طور نیست.

نکته: اواخر دهه 80 میلادی مصادف بود با نزول تنیس ایران در آسیا. زمانی که ژاپن، چین، کره و چند کشور دیگر به طرز شگفت‌آوری اوج گرفته بودند، به همان میزان تنیس ایران هم در سرایشی سقوط قرار گرفت و دهه 90 را خیلی‌ها دهه مرگ تنیس کشورمان می‌دانند

من خودم ورزشکار بودم و باید بگویم هیچ بازیکنی وجود ندارد که نخواهد در یک مسابقه برنده شود. من خودم سال‌ها عضو تیم ملی

بوده‌ام و این را با اطمینان می‌گویم. ولی وقتی بازی‌های کوبیت و سوریه را می‌بینیم با در نظر گرفتن تجربیات زیادی که دارند باید بگویم که بچه‌های ما شاهکار کردند. آنها احتیاج به زمان دارند تا به قد و قواره این بازیکنان برسند. صالح درخصوص پیشرفت بازیکنان جوانی که برای تیم ملی انتخاب کرده است نیز می‌گوید: با 4 ماه تمرین که نمی‌شود از پیشرفت و به ثمر رسیدن برنامه‌ها حرف زد. بازیکنی مثل عبدالنور که در این مسابقات اخیر به میدان رفت سال‌های سال تلاش کرد تا به این سطح برسد. شاید یکی دو سال دیگر بتوان درباره این که بازیکنان ما به چه سطحی نزدیک می‌شوند صحبت کرد ولی در شرایط کنونی حرف زدن در این باره منطقی نیست. من گفتم که نمره قبولی به بازیکنان تیم ملی می‌دهم ولی این‌طور نیست که سطح آنها به مرز قابل قبولی رسیده باشد. شخصا آدمی نیستم درباره کاری که هنوز انجام نگرفته قول بدهم، بنابراین از حالا نمی‌گویم تیم ملی در 5 سال آینده به کجا می‌رسد. اگر برنامه‌هایی مورد نظر به اجرا در بیایند و تیم ملی به سطح خوبی نرسید به‌طور حتم باید یک علامت سوال بزرگ به وجود بیاید.

صالح اعتراف می‌کند که در برنامه‌هایش رسیدن زود هنگام به سطح اول آسیا وجود ندارد: باید در 2 سال آینده به دسته دوم برسیم و چند سالی در این رده خود را مستحکم نگه داریم. آن‌وقت خودمان را به دسته اول برسانیم. این که یکبار به‌خواهیم به دسته اول برگردیم هم کار بسیار سختی است و هم این که بدون پشتوانه خواهد بود و مثل سابق بلافاصله سقوط خواهیم کرد. باید جایگاهمان را دست‌کم در دسته دوم مستحکم کنیم.

گذشته‌های نه چندان دور

تنیس ایران اگرچه در سال‌های اخیر حال و روز خوبی نداشته ولی در سال‌های نه چندان دور جزو قدرتهای قاره به حساب می‌آمد. در دهه 70 میلادی تقی اکبری با 2 عنوان قهرمانی در آماتورهای آسیا نام ایران را بر سر زبان‌ها انداخته بود. در سال‌های 1975 و 1977 که او توانست قهرمانی آماتورهای آسیا را جشن بگیرد تنیس حرفه‌ای در قاره کهن چندان خریدار نداشت و در واقع تنیس به‌طور کامل آماتور بود ولی بعد از آن با سرمایه‌گذاری‌هایی که ژاپنی‌ها و هندی‌ها در اواخر دهه 70 و اوایل 80 در این رشته انجام دادند تنیس حرفه‌ای اوج گرفت. نسل‌های بعد از اکبری هم برای این که ایران را در سطح اول تنیس آسیا نگه دارند تلاش‌های بسیاری به خرج دادند. محرم خدایی، کامبیز درفشی‌جوان، علی مدنی، مصطفی صالح، حسین اکبری (برادر تقی اکبری) و... از جمله این ملی‌پوشان بودند. اواخر دهه 80 میلادی مصادف بود با نزول تنیس ایران در آسیا. زمانی که ژاپن، چین، کره و چند کشور دیگر به طرز شگفت‌آوری اوج گرفته بودند، به همان میزان تنیس ایران هم در سرایشی سقوط قرار گرفت و دهه 90 را خیلی‌ها دهه مرگ تنیس کشورمان می‌دانند. در همان سال‌ها ژاپنی‌ها به قدری پیشرفت کردند که در بین 20 بازیکن برتر جهان هم نماینده داشتند. هندی‌ها هم در بخش مردان 2 بازیکن را به جمع 30 بازیکن برتر دنیا فرستادند. قهرمانی در مسابقات دویل ویمبلدون توسط تیم هند افتخاری تاریخی برای تنیس آسیا به شمار می‌آید که نشان از کلاس بالایی این رشته در این کشور دارد. اگرچه در شرایط کنونی هندی‌ها دیگر پیشرفت سابق را ندارند ولی وقتی لینا دختر جوان چینی در تنیس زنان بین بزرگان دنیا می‌درخشد یا نیشی کوری ژاپنی در مقابل رافائل نادال استقامتی شگفت‌آور از خود بروز می‌دهد و ستایش ستاره اسپانیایی تنیس را به دنبال دارد نشان می‌دهد تنیس حرفه‌ای همچنان در شرق آسیا زنده است و در غرب قاره تیم ایران همچنان برای نجات خود از دسته سوم تلاش می‌کند!

علی رضایی / جام‌جم